

Žaloba podaná dňa 23. júla 2004: Komisia Európskych spoločenstiev proti Holandskému kráľovstvu

(Vec C-312/04)

(2004/C 228/64)

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: Günter Wilms a Alexander Weimar, splnomocnení zástupcovia, podala dňa 23. júla 2004 na Súdny dvor Európskych spoločenstiev žalobu proti Holandskému kráľovstvu.

Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje, aby Súdny dvor:

1. vyslovil, že Holandské kráľovstvo si tým, že

- a) v období do 1. januára 1992 vrátane, v množstve prípadov podozrivých nezrovnalostí týkajúcich sa prepravy na podklade karnetov TIR nedôsledne vyvíjalo aktivitu nevyhnutnú pre včasné vymedzenie práv spoločenstiev na vlastné zdroje,
- b) v období od roku 1992 do konca roku 1994 v množstve prípadov podozrivých nezrovnalostí týkajúcich sa prepravy na podklade karnetov TIR príliš neskoro vymedzilo práva spoločenstiev na vlastné zdroje a tak spôsobilo, že tieto zdroje boli Komisii k dispozícii príliš neskoro, a
- c) odmietlo zaplatiť s tým spojený úrok z omeškania z dlhovanej sumy, nespĺnilo svoje povinnosti podľa článku 2 odsek 1, článku 6 odsek 2, článku 10 odsek 1 a článku 11 nariadenia Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 (1) z 29. mája 1989, ktoré vykonáva rozhodnutie 88/376/EHS, Euratom o systéme vlastných zdrojov spoločenstiev.

2. zaviazal Holandské kráľovstvo nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Pri inšpekcii vykonanej v Holandsku v roku 1997 Komisia zistila, že dochádzalo ku omeškaniu pri vytváraní vlastných zdrojov pochádzajúcich z colných poplatkov. Toto omeškanie sa týkalo neuvolnených karnetov TIR prijatých v období od roku 1991 do roku 1993, ohľadne ktorých boli žiadosti o zaplatenie súm vydané holandskými úradmi príliš neskoro.

Bez ohľadu na skutočnosť, že pred rokom 1992 neexistovalo výslovné ustanovenie upravujúce dobu, v rámci ktorej bola colnica odoslania po bežnom ukončení transakcie povinná konať, nemožno z toho vyvodzovať, že členské štáty nie sú povinné konať pred dokázaním porušenia a, vo vhodnom prípade, pred určením miesta, kde k porušeniu došlo. Holandské úrady nekonali s náležitou starostlivosťou, ktorá má zabezpečiť finančné záujmy spoločenstva. V uvedených prípadoch boli žiadosti o zaplatenie súm vydané až po uplynutí doby pohybujúcej sa v rozpätí od 2 rokov a 4 a 1/2 mesiaca do 2 rokov a 10 mesiacov po prijatí karnetov. Podľa názoru Komisie, takto dlhé obdobie nemožno považovať za zlučiteľné s cieľovou činnosťou.

Ustanovenia spoločenstva, ktoré sa vzťahujú na daný prípad od 1. januára 1992, v spojení s článkom 11 Dohovoru TIR, ustanovili výslovné konečné termíny, v rámci ktorých boli členské

štáty povinné prijať nevyhnutné opatrenia. Komisia nesúhlasí s pripomienkami holandských úradov v tom zmysle, že tieto termíny sú ustanovené len v administratívnych ustanoveniach a nie v zákonných úpravách, a že v zmysle zákona nie je správne začať s výberom skôr, ako bolo ukončené konanie o dodatočnom nároku.

Ako ukázala inšpekcia vykonaná Komisiou, Holandsko začalo s výberom v priemere jeden rok po uplynutí (konečnej) 15-mesačnej lehoty a týmto svojím konaním spôsobilo, že vlastné zdroje boli Komisii dostupné príliš neskoro. Z tohto dôvodu je Holandsko zaviazané zaplatiť zo sumy, s ktorou bolo takto v omeškaní, úrok z omeškania.

(1) Ú. v. ES L 155, 1989 s. 1

Návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke podaný uznesením Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana zo dňa 12. júla 2004 vo veci R.M. Torres Aucejo proti Fondo de Garantía Salarial

(Vec C-314/04)

(2004/C 228/65)

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Španielsko) uznesením z 12. júla 2004 podal na Súdny dvor Európskych spoločenstiev návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke vo veci R.M. Torres Aucejo proti Fondo de Garantía Salarial, ktorý bol doručený kancelárii Súdneho dvora dňa 26. júla 2004.

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana žiada Súdny dvor, aby rozhodol o rovnakých otázkach ako vo veci C-520/03 (1).

(1) Ú. v. EÚ C 59 zo 6.3.2004

Žaloba podaná dňa 27. júla 2004: Európsky parlament proti Rade Európskej únie

(Vec C-317/04)

(2004/C 228/66)

Európsky parlament, v zastúpení: R. Passos a N. Lorenz, splnomocnení zástupcovia, ktorý si zvolili adresu na doručovanie v Luxemburgu, podal dňa 27. júla 2004 na Súdny dvor Európskych spoločenstiev žalobu proti Rade Európskej únie.

Európsky parlament navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil rozhodnutie Rady č. 2004/496/ES zo 17. mája 2004 ⁽¹⁾;

— zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Parlament uvádza päť žalobných dôvodov na podporu svojej žaloby.

Prvé dva žalobné dôvody spochybňujú právny základ napadnutého rozhodnutia. Po prvé parlament usudzuje, že odvolanie sa na článok 95 ES nie je odôvodnené, zvlášť s ohľadom na nedávne rozhodnutia Súdneho dvora o interpretácii tohto ustanovenia; okrem toho článok 95 nemôže zakladať právomoc Spoločenstva uzavrieť zmluvu, keďže tá upravuje spracovanie údajov mimo pôsobnosti smernice č. 95/46 o ochrane osobných údajov. Okrem toho zmluva nepriamo mení túto smernicu, prijatú postupom podľa čl. 251 ES, a preto môže byť uzavretá iba po vydaní súhlasného stanoviska Parlamentu.

Podľa tretieho žalobného dôvodu Parlamentu bola zmluva uzavretá v rozpore s ochranou základných práv, konkrétne práva na ochranu osobných údajov, porušuje podstatné aspekty tohto práva a rovnako predstavuje nedovolený zásah do súkromia, čo je v rozpore s článkom 8 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv.

Štvrtý žalobný dôvod sa týka porušenia zásady proporcionality tým, že podľa zmluvy sa má odovzdať neprimerane veľké množstvo údajov o cestujúcich a tieto údaje budú zhromaždené americkými úradmi počas príliš dlhej doby.

Nakoniec, Parlament takisto uvádza neexistenciu dostatočného odôvodnenia pre rozhodnutie, ktoré sa vyznačuje tak osobitnými črtami, ako aj porušením zásady lojálnej spolupráce podľa čl. 10 ES, s ohľadom na veľmi nezvyčajné okolnosti prijatia napadnutého rozhodnutia, prijatého v priebehu konania o vydanie stanoviska č. 1/04 Súdny dvorom týkajúceho sa otázok, ktoré vyvolali zjavné právne pochybnosti.

⁽¹⁾ Rozhodnutie Rady č. 2004/496/ES zo 17. mája 2004 o uzavretí dohody medzi Európskym spoločenstvom a Spojenými štátmi americkými o spracovaní a postúpení údajov PNR leteckými dopravcami Úradu pre colnú správu a ochranu hraníc Ministerstva vnútornej bezpečnosti Spojených štátov amerických (Ú. v. EÚ L 183 z 20. mája 2004, s. 83).

Žaloba podaná dňa 27. júla 2004: Európsky parlament proti Komisii Európskych spoločenstiev

(Vec C-318/04)

(2004/C 228/67)

Európsky parlament, v zastúpení: H. Duintjer Tebbens a A. Caiola, splnomocnení zástupcovia, ktorý si zvolili adresu na doručovanie v Luxemburgu, podal dňa 27. júla 2004 na Súdny dvor Európskych spoločenstiev žalobu proti Komisii Európskych spoločenstiev.

Európsky parlament navrhuje, aby Súdny dvor:

— postupom podľa článku 230 ES zrušil rozhodnutie Komisie Európskych spoločenstiev č. 2004/535/ES zo 14. mája 2004 ⁽¹⁾;

— zaviazal Komisiu Európskych spoločenstiev nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Európsky parlament uvádza štyri žalobné dôvody na podporu svojej žaloby: prekročenie právomoci Komisiou, porušenie základných zásad smernice č. 95/46/ES, porušenie základných práv a porušenie zásady proporcionality.

Ohľadne prekročenia právomoci Komisiou, rozhodnutie Komisie malo byť prijaté ultra vires, bez rešpektovania ustanovení smernice č. 95/46/ES o ochrane osobných údajov, ktorá slúži ako právny základ, a osobitne v rozpore s článkom 3 odsek 2 prvá veta smernice č. 95/46, ktorý sa týka vylúčenia činností mimo rozsahu práva Spoločenstva.

Okrem toho Európsky parlament zdôrazňuje nasledovné: CBP (Úrad Spojených štátov na ochranu colného priestoru a hraníc) nie je tretou krajinou v zmysle článku 25 smernice č. 95/46, rozhodnutie o adekvátnej ochrane umožňuje prenos údajov v prospech amerických vládnych orgánov ako aj tretích krajín, rozhodnutie porušuje článok 13 smernice č. 95/46 o obmedzeniach a výnimkách z uplatňovania zásad o spracovávaní osobných údajov (obmedzenia a výnimky vyhradené pre členské štáty), a na základe rozhodnutia, CBP získa priamy prístup k údajom PNR, čo smernica nepredvída. Pri zohľadnení vzájomného prepojenia rozhodnutia o adekvátnej ochrane a zmluvy medzi Európskymi spoločenstvami a Spojenými štátmi, rozhodnutie treba považovať za opatrenie neprimerané sledovanému cieľu, ktorým je nariadenie presunu osobných údajov.